

1894-05-07

AFSENDER

Johanne Christine Larsen

MODTAGER

Alhed Larsen

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

dansk

Dateringsbegrundelse:

Datoen fremgår af brevet.

Generel kommentar:

Nislevgård var fra 1752 til 1925
avlsgård under godset Ravnholdt.
Gården ligger i Otterup sogn på
Vestfyn. Junge (Johanne Christine
Larsen) arbejdede der fra ca. efteråret
1893.

Johanne Christine Larsen var i huset
hos brødrene Balslevs far Rasmus
Balslev. Han var præst ved Pårup
Kirke ved Odense og boede i Tarup
Præstegård. Dette brev er afsendt fra
Nislevgård i Otterup sogn, hvor hun på
daværende tidspunkt var i huset.

Studienten: Harald Balslev. Febr. 1894
rejste Alhed Larsen i forbindelse med
en brudt forlovelse (fra Harald Balslev)
til Italen med sine morbrødre Emil og
Ludvig Brandstrup. Opholdet varede
frem til foråret 1895, hvor hun vendte
hjem til Erikshåb.

Det vides ikke, hvem Carl er.

Albrecht og Laura Warberg havde
sølvbryllup omkring pinsen 1894.

Afsendersted:

Nislevgaard

Omtalte personer:

Harald Balslev

Rigmor Balslev

Thorvald Balslev

Julie Brandt

- Fynboe, Fru

Urban Hansen

Jacob Lange

Christine Mackie

Ellen Sawyer

Albrecht Warberg

Laura Warberg

Arkivplacering:

Warberg Kerteminde egns- og
Byhistoriske Arkiv BB0195

Trykt udgave:
Nej

Proveniens:
Testamentarisk gave fra Laura
Warberg Larsen

DOKUMENTINDHOLD

Johanne Christine Larsen skriver til Alhed Larsen, at det nok er det bedste, at en forlovelse mellem Harald Balslev (studium) og hende ikke ender med ægteskab. Og hun er vred over, at han ikke træffer en beslutning. Johanne møder flere gange Harald Balslev, bl.a. i forbindelse med hans socialistiske foredrag i Lumby. Han er optaget af socialøkonomi.

Fru Berthelsen er skrap overfor Johanne.

Johanne og Harald Balslev har mødtes og snakket en masse om ægteskab mv. Hun syr på sit tæppe, og det går ikke helt godt. Christine skal være klaverlærer i Odense.

TRANSSKRIFTION

Nislevgård Mandag den 7nde Maj 1894

NB Du bliver skuffet naar du læser dette Brev, der staar kun
Ubetydeligheder om Studiumet.

Kære Be.

Mange Tak for dit Brev, som jeg fik i Dag; Du er jo tovtlig Pige at skrive alt dette paa et aabent Brevkort, det har været et interessant Studium for Fru Fynboe, Stationsforstanderinden. - Jeg skal vente, hvor meget jeg kan faa gjort ved det i Aften, men Kl. er mange, vi har haft nogle infame fremmede, og jeg har været oppe Kl. 4 1/2 og skal op ved samme Tid i Morgen. Hu ha, det er en travl Tid med alt muligt; i Dag har jeg ikke faaet syet et Sting paa Tæppet, skrækkeligt! Nå men jeg vil skride til Beretningen om Studiensen, men som jeg jo skrev til dig, der er intet nyt i Gaden fra den Kant. det er jo stadig det samme. - Ubestemmelighed og kun Ubestemmelighed. Forrige Gang jeg var i Tarup snakkede jeg lidt med Rimse, og hun var ked af det hele, hun mente, at det blev vist ikke af, det er jo det samme du selv mener, ikke sandt? Ja, lille Be, sådan noget kreperer mig at skrive, det er så profant, når jeg skriver sligt, men du har jo selv bedt mig om det. Da han skrev til din Fødselsdag, havde baade Rimse, hendes Far og Mor bedt ham hæftig om at skrive en Afgørelse til en af Siderne - bare en Afgørelse, bare noget afgørende, bare ikke gaa og pine dig langsomt til Døde, men --- Resultatet blev velsagtens det Evindelige, at han turde ikke gøre det rigtige Skridt i den ene eller den anden Retning, og det mener jeg nu er forkert, jeg mener at det mindst samvittighedsløse er at bestemme om ikke det ene saa det andet, om ikke Førlovelse, saa en bestemt Forsikring om, at han ikke kan forlove sig med dig, og saa kunde du vist komme over det; tænk paa, du ved jo slet ikke om det vilde blive saa farlig lykkeligt for Jer; der er jo saa godt som ingen, der kommer

lykkeligt over et Ægteskab og jeg tror ikke nogen af Jer er særlig egnede til det, og så hellere lade det briste nu end langsomt gaa til Grunde i et af de knarvorne Ægteskaber, som vi ser alle Vegne.

Nej, Harald og jeg snakker ikke sammen om det, jeg ønskede for Resten, han havde begyndt; vi gik en lang Tur ude i Skoven og snakkede, men han kom ikke ind paa det; han har været livlig og sød de Gange, jeg har set ham. - Sidste Gang var det morsomt, det var i ["i" overstreget] Søndags [det afsluttende "s" overstreget] d. 29_nde_, da holdt han Foredrag henne i Lumby, 1 Mil fra Nislevgd. og da spaserede jeg derhen; j ["j" overstreget]

han stod ude paa Vejen og så sin Tilhørerskare strømme til, og den saa i Sandhed ikke ud som om den kunde goutere den Socialisme, som han vilde fylde i dem. Ham der havde ordnet det hele og snakkede med Harald, blev svært betænkelig, da han hørte det ikke var kristeligt og foreholdt Harald, at han kunde vel nok faa flettet lidt ind - Er det ikke en dejlig Tanke? Jeg var ved at gøre Skandale da Harald fortalte mig det - midt i sin Tilhørerskreds. - Hr. Pastor Urban Hansen ankom og plantede sig midt foran Harald på Talerstolen, d.v.s Harald stod på Talerstolen og den anden satte sig foran ham og saa ud til at blive en striks Dommer, hvis der ikke blev flettet adskilligt ind. - Det maa have været en lidt tør Situation for ham at staa der over for denne i høj Grad kristelige Forsamling og skulde til at brænde løs med et socialistisk Foredrag; jeg tror også nok, han følte Øjeblikkets Alvor hans Stemme var ikke helt klar, da han begyndte. Det var et udmærket Foredrag, men han kunde have holdt det bedre, det var lidt usikkert, stødvist, synes jeg, men det var måske fordi han vidste de alle var imod ham eller også komplet uforstaaende. Han hævdede, at det maatte være en forkert Opfattelse dette med at Fattigdom og Nød det var nu en Gang noget der skulde være - det var Guds allernådigste Vilje og unødvendigt for ikke at sige ugudeligt at ville gøre det anderledes; han bestred ogsaa den almindelige Antagelse at Jorden skulde være for lille, så hele fordums Befolkning umuligt kunde komme til at have det godt.

Dette stred imod hans Begreber om en vis og kærlig Gud.

Tirsdag Han talte om Civilisation, hvorved Mennesket adskille sig fra Dyrene o.s.v. udmærket godt, men meget tamt og konservativt - forholdsvis. Vi havde før Foredraget sunget Dejlig er Jorden, og nu endte han det med, at her var noget vi alle skulde tage Del i, et Arbejde, der førte hen til at alle skulde kunne synge med Sandhed "Dejlig er Jorden" Det var Meningen i det mindste, og en køn, snedig Maade at slutte det af paa. Saa sang vi "Altid frejdig" og efter den rejser Hr. Pastoren sig og bad om, skønt ukaldet at maatte sige et Par Ord. Jeg havde haft paa

Fornemmelsen, at der vilde komme lidt Eftersmæk fra den Kant; han havde sukket dybt flere Gange under Foredraget og set mørk ud. - Nu vilde han tilføje et Par gudelige Ord for at rense Luften for Eftervirkningerne af Haralds ikke gudelige (og som Følge deraf forkastelige) Foredrag. - Han vilde gjerne ønske Harald god Lykke paa sin fremtidige Bane, naar han studerede over disse Emner sagde han, men han havde i den Sang, vi nys sang med hinanden, truffet "Fadervor" og - ja jeg antager han mente, at det var profanerende at nævne det lige efter det ukristelige Foredrag uden at sende et lille Præsteord efter det. Det var i det hele taget det værste Præsteævløbævlø, jeg endnu har hørt; gengive dig det er en Umulighed, for der var ikke Mening skabt i det. Men som Harald siger, naar man er lidt vant til deres Talemåder, kan man jo alligevel slutte sig til, hvad de mener. Det var syndigt overhovedet at tænke - kun tro; hvem der gav sig af med den usømmelige Sport, var el. blev blinde som Muldvarpe og vi maatte ikke at --- og saa Talemaader i Overflod. Efter den Straale gik Harald atter op paa "Stolen", takkede Pastor Hansen for hans gode Ønsker og lagde saa lidt ud for ham om sit Foredrag; det gjorde han for Resten forfærdelig sødt, og jeg forstaar ikke, at han slet ikke blev gal. Det er sandt jeg glemte at fortælle dig, at Præsten lige som han havde sagt det sidste Ord af sin lille Tale til Harald spillede sin sidste Trumf ud ved med Fynd og Klem at stemme i med "Alt staar i Gud Faderhaand" - det kunde jo have været virkningsfuldt, for den er jo en Modsætning til alt, hvad Harald havde sagt, men tænk hvor uheldigt saa satte han i sin Ivrighed en gal Melodi paa, saa han maatte bryde af og begynde om, det var bare saa kosteligt, at jeg havde stor Møje med at lade være med at grine højt. - - - Efter Foredraget vilde Harald partout have mig med Hjem til Tarup, hvilket jeg jo ikke var for, da jeg jo ikke havde sagt det paa Nisl[evgaard], men da jeg vidste fuldt og fast at der blev ["blev" overstreget] ikke noget med at sidde længe oppe eller Ængstelse eller saadan, så gik jeg med, hele denne lille Geschichte med Præsten og i det hele Taget det lidt komiske ved Tilhørerne i Modsætn. til Foredraget, havde sat os i en overstadig lystig Stemning så Vejen gik hurtigt mens vi drøftede Foredraget og det hele. Harald svor paa ,at var det ikke for de 10 Kroners Skyld, saa gik han ikke paa saadan en Galej. - Kl. 8 var vi der, Rimse blev henrykt over at se mig, vi spiste saa til Aften og satte os saa hyggeligt i Dagligstuen med Syltetøj og Kager og schludrede løs om alt muligt. Vi kom til at snakke om Kvindeopdragelse, at der ikke faas nær så god Undervisning i alm. som Mændene, derved kom vi ind paa Ægteskaber, jeg havde ikke troet den æstetiske Harald kunde se saa sundt paa saadan noget, han hævdede neml. at det vigtigste for en Kone

var at hun kunde styre sit Hus godt, saa at hun kunde faa meget ud af lidt, lave god nærende Mad uden at bruge for mange Penge. - det er vel nok overdrevent sagt, han mener det vel ikke saa bogstaveligt, men det er altsaa Tegn paa, hvor vigtigt, han mener det er. Kl. 1/2 12 kom de gamle Skvalder hjem, de havde været til Middagshalløj. - Å jeg kan ikke mere for Søgnighed.

Onsdag. Næste Morgen var jeg meget tidligt oppe og gik hertil; jeg var her før mine Morgenpligter begyndte men du skal høre en Ballade: jeg saa først Fru Berthels[en] da hun kom ned til Frokosten, hvor vi andre allerede sad og næppe var hun kommen ind ad Døren før hun begyndte at skælde løs paa mig saa det knaldede efter, og det skønt Carl, Børnene, Barnepigen og en fremmed Herre var der. Jeg ordentlig skammede mig paa hendes Vegne, det maa være kedeligt at være saa taktløs og ufin; hun er i det hele taget en hamber Dame, kan du tro, vær du glad ved det ikke er dig, der er her. - Egentlig er det en Skam for mig at jeg kan holde den gående her, for for at kunde det maa man neml. have en vis Evne til at snakke hende efter Munden og ikke holde paa sine Meninger, samt aldrig gøre noget galt, med andre Ord gaa i en evig Rædsel for at gøre det mindste bitte Smule forkert, da det så revner og faar hun først noget mod én, ja jeg vilde hellere være i Helvede end her så. Naa, men det var nok ikke mig selv, jeg skulde snakke om, men det er godt for jeg ved snart ikke mere om Møgfalden, ja så maa du høre om lidt andet. Paa Lørdag kommer Thorvald hjem og bliver hjemme til lige efter Sommerferien; jeg holder kun en ganske lille Pinseferie og lægger saa de Dage til Sølvbrylluppet, vi skal være i Tarup de Par Dage, men Mor har faaet den brillante Ide, at vi allesammen skal køre til Erikshaab 2den Pinsedag efter Gudstjenesten, og det er jo farlig sjov. Holder I Pinse dernede i Italien, I tænker maaske slet ikke paa den. Du spørger til Studiensen Humør; jo det var vist godt nok så vidt jeg kunde mærke, undtagen den ene Gang jeg var i Tarup, da Ella ogsaa var der, men det havde vist mere sine Grunde i et gråt trist koldt Vejr og en vis Uhygge i Stemningen. Det er sandt har jeg fortalt dig om den Gang, jeg var hjemme, da Thomas og Christine var der; da kommer jeg ud paa Perronen for at se efter Nyborgtoget, og der er der én, der siger Junge - , og saa er det Studiensen og Vester - to Fluer med et Smæk; jeg blev knusende overrasket, for jeg havde ikke tænkt paa, at Harald var paa Fyen; da Vester var rejst, satte vi os ind i Ventesalen og drak en Bajer og en Suda og snakkede nok så gemytligt, han begyndte straks at snakke om dig, der var kommen til Italien; han viste mig en Violbuket, han havde faaet et Par Dage før fra dig, som han havde i sin Tegnebog, og saa sagde han, om vi skulde drikke Signorinaens Skaal, hvilket vi jo altsaa gjorde, han i

Bajer, jeg i Suda, - Ja ja, Han er nu alligevel en Somikkel, at han ikke kan indse, at det er hans forbandede Pligt at gøre noget ved Jeres Forhold enten til det ene el. andet; du maa vide, det foruroliger mig ikke lidt, jeg er bange for, at det tager utilladelig meget paa dig; det er dog ogsaa Pokkers, hvorfor vi Mennesker skal være saadan indrettede, at det vi ikke ret godt kan faa, det vil vi partout have, men har vi det først så - - - Nu maa du til Gengæld for dette Brev, skrive lidt til mig om, hvad du mener om Sagen; om du dog ikke kan komme over det selv om Studiensen ikke giver et afgørende Indlæg i det. Du er nu saa sikker paa, at I vilde blive så lykkelige, det er jeg nu aldeles ikke; jeg tror ligefrem, I vilde strande paa Smaatingene; som Høffding siger "Ægteskabet fordrer som ethvert andet Samliv Selvbeherskelse og Anstrengelse for at kunde bestaa" og det tror jeg, I mangler begge to; tænk hvor svært du har ved at leve godt sammen med nogen, (Mor, Christine, Brandt) og det vilde dog være stor Synd for saadan to Mennesker som jer om I skulde ende med et Kæveægteskab. Du maa ikke blive gal over dette, men du maa som sagt gøre mig den Tjeneste at skrive lidt til mig om det. Det er ikke Nysgerrighed eller Lyst til at rode i pikante Sager, men jeg tror, det hele er dit Velfærd om at gøre, saa det er rimeligt, det har Interesse.

Tæppet gaar det helt godt med, men det bliver ikke saa kønt, som jeg havde troet. det er jo et knusende svært Mønster - alt for svært for den ringe Øvelse, jeg har. Jeg synes ogsaa, jeg kan mærke paa Fru Berthelsen, at hun mener, det er for stor en Mundfuld, jeg har paataget mig. Jeg slider som et Bæst i det og jeg naar det ogsaa nok, omend med lidt Kniberi. Jeg mangler alle 5 Anemoner, de to Stedmoderbl. den ene Frugtgren og et Par grønne Blade, og det er jo ikke saa lidt. Jeg har i Dag makset frygteligt med nogle Frugtblomster, som jeg næsten ikke kunde sy; det er nu heller ikke tegnet saa farlig godt paa, og det gør jo meget, naar man tillige skal rette paa Konturerne. -

Torsdag Aften. Det trækker desværre i Langdrag med dette Brev, i Dag har jeg ikke haft et Øjeblik Tid til at skrive: oppe Kl. 4 gaaet i Køkkenet og bagt lige til Kl. 2, så holdt Skole, så syet til Kl. 1/2 8, jeg er knusende træt oven paa saadan en Dag

[Resten af siden mangler]

Jeg havde Brev fra Mor i Dag, hun fortæller at Chr. nu alligevel skal til Odense og give Spilletimer; der er jo meget slemt, men værst ubetinget for Brandts Skyld, jeg havde et meget fortvivlet Brev fra hende i Dag; det er ogsaa meget trist for hende nu at skulde være alene igen, det gør mig forfærdelig ondt for hende; tænk hun kommer ikke til Sølvbrylluppet, har ikke Raad, nu kan Chr se Følgerne af at hun fik med til Falster i Paasken. -

- Saa, nu vil jeg slutte dette ret anselige Brev, men som Slutning maa jeg jo finde paa lidt om Studiens; ved du at han har kastet sig over Socialøkonomi, studerer det med stor Iver meget paavirket vist nok af Jakob Lange fra Dalum, en rigtig rød Socialist, stakkels Stud er kommen fuldstændig i Unaade hos Fru B. fordi jeg er gået til at fortælle det. - Jeg fik 4 Breve i Dag - sjov. Du maa se at finde dig i, at jeg ikke læser dette umaadelige Brev igennem, skønt der vist er adskillige Fejltagelser. - Ja så Farvel, lad mig snart høre fra dig og gør mig den Villighed at slå den skidt Studiens ud af Hovedet, snarere en bitte norsk Maler
[Brevet er uafsluttet]

NB. Du bliver skrupet i Islesgård Mandag 7de Maj 1894.
 Når du får dette Brev der staa i Mjølkedens Fjælsdal.
 Kære Ole kun Mjølkedens Brev der staa i Mjølkedens Fjælsdal.
 Tak for dit Brev, som jeg fik i Dag. Der er jo
 sødlig Pin at skrive alle det som du skrev. Brev.
 Korr. det har været et interessant Studium
 for Fru Fylenbæ, Nationsforvalterinden. - Jeg skal
 nu se, hvor meget jeg kan gøre ud af det i Altsyn,
 men det er mange, vi har haft nogle infame
 fremmede, og jeg har været oppe i det 4te og skal op
 det samme i 5te i morgen. Her har det en liden travl
 Tid med alt muligt i Dag har jeg ikke faaet syet
 et Sting paa Fajrjet (skrotheljet). Nå, men
 jeg vil skride til Beretningerne om Studierne.
 men som jeg jo skrev til dig, der er intet nyt i Gaden
 fra den Skole. det er jo stadig det samme - Ube-
 stemmelighed og kun ubestemmelighed. Forrige Gang
 jeg var i Tårn snakked jeg lidt med Pimse, ja
 hun var ked af det hele, hun mente, at det blev
 vist ikke af, det er jo det samme der selv mener
 ikke sandt² ja, lille Be, sådan noget kreper
 mig at skrive, det er så profant, næst skrives
 slet, men du har jo selv læst mig om det.
 du har skrevet til din Fjælsdal, havde haad
 Pimse, hendes Far og har best ham kraftig an
 at skrive en Afgrøelse til en af Siderne - han
 noget afgørende, han ikke gør og pinedig lang-
 sandt til Dødt, men --- Respektatet blev det
 det vindet, at han turde ikke gøre det vigtige
 Skridt i den ene eller anden Retning, og det
 mener jeg nu er forkert, jeg mener at det mindst
 samvittighedslos er at bestemme om ikke det
 ene så det andet, om ikke Fjælsdal, så
 en bestemt Forsikring om, at han ikke kan
 forløse sig med dig, og så kunde du vist komme
 over det. Tank paa, du ved jo slet ikke om det vil
 blive såu parit lykkeligt for jer, der er jo saa
 godt som inget, der kommer lykkeligt over et
 Årtusend og i tror ikke nogen af jer er særlig
 Gode til det, og så hellere lade det blive uo-
 endt langt væk fra til Grunde i et af de knas-
 some Byskaber, som vi ser alle Vegne.

NY CARLSBERGFONDET

[illegible]

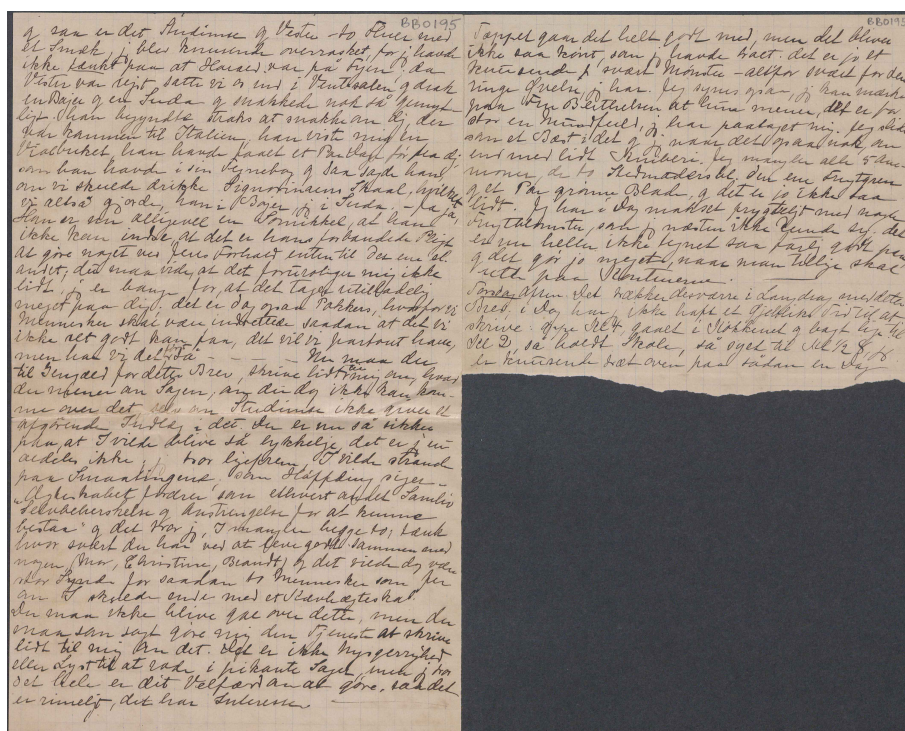
BB0195

han det ikke blev gal. Det er sandt, j. mente
at fortælle dig, at Præsten lige som han havde
sagt det sidste Ord af sin lille Tale til Hæder af
den som ordte Trumf ud ved det Fynd & Væsen
at slæmme i med, det stam i Gud, Faderhæder
— det kunde jo have været virkningsfuldt, for den
er jo en levende Modalmind til det, (hvad Karol) havde
sagt, men tank hvor stikbeholdt saa satte han i
sin Serighed en gal Melodi paa, saa han
maatte bryde af og begynde om — det var saa
kosteligt, at jeg havde stor Nøje med at lade den
med at blive lyt. — — — Efter Foredraget
vilde Hæder snart have mig med hjem til
Tamp, hvilket jeg jo ikke var for, da jeg ikke havde
sagt det paa Hise, men da jeg vidste fuldt og fast at
der blev ikke blev noget med at sidde oppe eller
angstelse eller saadan, så gik jeg med. Helt
denne lille Geschichte med Præsten og i det hele
taget det lidt komiske ved Tilhøret i Modet.
Efter Foredraget, havde sat os i en overstadig lystig
Stemning på Vejnen gik hurtigst mens vi drøftede
Foredraget og det hele. Hæder svarer paa, at var
det ikke for de 10 Døgners Øghed, saa gik han
ikke paa saadan en Galej. — Pål 8 var der,
Pænnse blev hængt over at se mig, og spiste
saa til Aften og satte os saa lyggeligt i Dagligstuen
med Sykkelen og Skagen og schiedled i den alt
mest. Vi kom til at snakke om Kvindesagde
at det ikke paa mer så god Undervisning i den
som Manden, derved kom vi ind paa (Rette) sager
j. havde ikke troet den disketiske Hæder kunde
de saa snart paa saadan noget. Han begynder
genf. at det vigtigste for en Skole var at hun
kunde sige sig selv godt, saa at hun kunde
paa meget ud af livet, han var god nok
uden at bruge for mange Penge — det er vel nok
overdreven sagt, han mener det vel ikke saa
højstaveligt, men det er altsaa Tegn paa, hvor
vigtigt, han mener, det er. — — — Pål 12 kom
den gamle Skvadon hjem, da havde været til
Midtads hallen. Helt kom ikke mere for Pænnse.

Onsdag. Hæste Morggen var j meget tidligt oppe og gik
 hertil. j var her for mine Morgenpligter begyndte
 men der skal ^{hør} en Ballade: j var først En Dethel
 da hun kom ned til Traksten, hun vi andre alle end
 sat og vandre var hun kommen ind ad Døren for
 hun begyndte at skæde lor paa mig så det
 knædede efter, og det skönt bare, Bønnen, Barm-
 sigen og en fremmed Herre var der. j ordent-
 lig skammede mig paa hendes Begreb, det var
 bare bedeligt at være saa takkeløs og upin; hun
 er i det hele taget en hamble Dame, kan du se,
 var du glad ved det ikke er dj, der er her. — egentlig
 og det en Skam for mig at j kan holde det og hæng
 her, for at kunne det man man nemt
 have en vis Børn til at snakke hende efter.
 Mændene og ikke hende paa sine Meninger,
 samt aldrig gøre noget galt, med andre Ord
 i en evig Dethel paa at gøre det mindste bitte
 Smule Forkert, da det så bliver og paa hun først
 noget med en — ja j vilde hellere være i Helvede
 end her så. Na, men det var nok ikke
 mig selv, j skulde snakke om, men det er galt
 for j, det er snart ikke mere en Nøjfærdig,
 ja så man du hør om lidt andet. Paa Lørdag
 kommer Thoraad hjem og bliver hjemme lige til efter
 Midsommeren. j holder kun en ganske lille
 Pinsereie og Blagger så de gik til Salobrylluppe
 vi skal være i Tårup de Var dog, men der har
 været den brillante Idi at vi allesammen
 skal høre til Birkhaab 2de Pinsedag eller Juledag
 og det er jo parli for. Hæder i Pinsen dermed
 i Italien. I Hæder måske det ikke paa den.
 Aften. Der spinger til Studimus Lønn, j det var
 godt nok så vidt j kunde mærke, indtæp-
 den ene Sam, j var i Tårup, da alle gran var
 der, men det havde vist mere sig Grunde i
 et og råt brol kaldt Vej og en vis Ulykke i Ten-
 ningen. Det er sandt har j fortalt dig om den
 Galt, j var hjemme, da Thomas og Christine var
 der. da kommer j ud paa Terrassen for at se efter
 Nybrøget og der er der en, der siger Jungs —

KILDER TIL DANSK KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

Jeg havde Brev fra Mrs i Syd, hun fortæller af
 Eder nu alligevel skal til Odense & give Prædicationer.
 Der er jo meget slunt, men vderst ubetinget for
 Beachth. Næst. i havde et meget fortvædet Brev
 fra hende i Syd, det er på meget trist for hende
 nu at skulle være ved alene igen. det gør mig
 forpædely ondt for hende. Tank hør kommer ikke
 til. Løst byllepust, har ikke Raad - nu kan
 der se Tilgænger af at hun fik med til Tænder i
 Paasken. — — — — — Ja, nu vil jeg skrive dette et
 ansejls Brev, men som Slutning må jeg jo finde
 på Ligt om Studierne. ved da at han har kastet
 sig over Socialøkonomi. Studerer det med stor Tver
 meget påvirket vistnok af Jakob Lange prædication
 en rigtig rød socialist. slægtels Bred. er kommen
 frædhed i Aanda hos Fru B. fordi jeg er gået
 til at fortælle det. — Jeg fik 4 Breve i Syd - gør
 du må se at finde dig i at jeg ikke læser dette
 umaadelige Brev igennem, skønt der vist er
 adskillige Tilfælde. — — — — — på så fance, latrin
 snart gøre på dig, gør mig den Villighed at skide den skit
 studium er på flodet, mårde
 en bitte smule Males